

Tvrtko i Miranda

— Hej, ti! Ti koja si se jutros već sedam puta zaletjela u mene! Tebi govorim! Nisam jedini u ovom jezeru. Nađi si drugi kamen.

— O.... – šapnula je ribica... - Molim te, nemoj se ljutiti. Ti si ovdje najtvrdi kamen. I najljepši si... A tako si strog.

— Nisam strog. Samo sam danas malo ljut. Ostao sam bez nekih prijatelja. Lijepih kamenova. No, pa i ti si lijepa. Možda možemo biti prijatelji.

— Kako ti je ime?

— Tvrtko.

— Lijepo ime. I, oprost. Ja sam Miranda. Reci mi zašto se ljutiš?

— Pa... Ovaj... Hm, hm... Hvala. Već su mi svašta radili. Vidiš? Pogledaj me malo bolje. Da, da baš tu, pokraj mog trbuha. Vidiš?

— Jao! Boli li te ovo! Tko ti je to napravio?

— Ne, ne boli me, ali sam tužan. To mi je napravio bagerist Blaž.

— Tko je to? Je li to ljud?

— Ne kaže se ljud. Kaže se čovjek. A puno čovjeka su ljudi.

— A zašto je onda bagerist ako je čovjek?

— Pa ti ništa ne znaš! Jesi li ikad pogledala iznad vode, ili bar bila blizu površine?

— Svašta! To radim svaki dan.

— Evo. Možeš i sada pogledati dok je voda bistra. Tamo na lijevoj strani, blizu obale.

— Ono veliko, boje sunca, koje ima noge zakopane duboko u dno jezera?

— Da, boje sunca i zlata.

— To mi ne izgleda kao čovjek.

— To nije čovjek. To je bager.

— Ništa ne razumijem.

— Evo, ovako. Slušaj pažljivo. Blaž je čovjek. Bager je stroj. Uređaj. Vozilo. Samo nemoj sad odmah tražiti da ti to objašnjavam. TO ima onu ruku s velikim zubatim usta koja se spuštaju na dno jezera i grebu ga.

— Aaaa...- Sada znam! To je ono od čega bježe sve ribe i druge životinje u jezeru.

- Da. Bager grebe po dnu jezera...
- Zašto ga grebe?
- Ljudi trebaju kamenje da bi za sebe gradili kuće.
- Baš su čudni. Zašto ne žive u vodi kao i mi?
- Nekad davno, prije nego su se pretvorili u ljude, i još puno prije

toga, živjeli su u vodi.

- I zašto su izašli?
- Vjerojatno su morali tražiti hranu izvan vode.
- A zašto?
- O, ribice moja... Zamisli kako bi izgledalo da imaš još više braće i sestara oko sebe, i svi trebaju jesti. Gdje bi tražila hranu?

- Pojela bih manju ribu od sebe.
- Da, možda, ali ni to ne bi vječito moglo tako.
- Hoćeš reći, kad su pojeli jedni druge... Onda su izašli iz vode?
- Ha, ha! Nisu se baš svi pojeli. Ali, zamisli da je bilo tako.
- I onda su izašli van iz vode? I nisu više jeli jedni druge?
- To ne znam. Možda jesu. Mislim da su najprije jeli mušice. Kad su mušice letjele sve dalje i dalje, i ONI su morali za mušicama. Tako su im od peraja narasle noge.

— Meni je i ovako dobro. Ne trebaju mi noge. Samo, da bar nema ovog bagera. Tu postaje opasno. Trebalo bi pobjeći.

- Da. Ali ja i meni slični ne možemo pobjeći.
- A zašto?
- Zato jer sam kamen.
- Pa makni se!